

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bucroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Floriile.

Nouăsprezece veacuri ne despărțesc dela minunatele evenimente ale intrării lui Isus în Ierusalim și totuși amintirea lor face ca sufletele noastre să se umple de o caldă duiosie. Privirile noastre sunt ațintite asupra lui Isus, care intră cu mare mărire și totuși blând și umilit, în cetatea Ierusalimului, căci suntem convinși, că viața lui arată cea mai bună și cea mai sigură cale pentru sufletele silitoare. El este idealul tuturor oamenilor de bine.

Prezentul ne arată și alte idealuri, ne pune în față și alte pilde de urmat și ne provoacă ca să le urmăm cătră libertate, bogăție și fericire. Dar pe noi nu ne înșală strălucirea lor ademenitoare. Noi știm că singur Isus este lumina cea adevărată. Știm, că numai urmând pe Hristos, va deveni sufletul nostru mare și viguros.

Urmând pe Hristos vom cunoaște originea noastră nobilă și vom pătrunde demnitatea noastră

Cât sunt de modeste și nepretențioase cadrele, între cari

Isus își face apariția în Ierusalim . . . Vine blând și umilit. Mărire și strălucire nu-l însoțesc pe aceasta cale. Totuși El este majestos și demn. Pe fața Lui se reoglindeste conștiința dumnezeirii sale; simțeste, că El este Fiul lui Dumnezeu că este chemat pentru mântuirea și fericirea sufletelor. Modestia și simplitatea aparentă nu ascund, că s'a ridicat deasupra ne trebuințelor vieții, că este mare și conștiu despre înalta sa demnitate.

Și noi fiii lui Dumnezeu suntem; conștiința aceasta este demnitatea noastră cea mai înaltă și fericirea noastră cea mai dulce. Sunt mai mult, decât cea mai frumoasă primăvară, sufletul poate să fie mai frumos, decât cea mai strălucitoare mare de stele, valoarea mai mult, decât lumea întregă, dacă este în cunoștiința demnității de fiu al lui Dumnezeu. Umilința creștinilor este mai strălucitoare, decât puterea și mărirea împăraților, căci satură sufletele cu nădejdea vieții veșnice și încununează fruntea cu razele nesfârșitei măririi.

Priviți secolele istoriei: Toate sufletele, care au purtat în sinul lor aceasta conștiință vie, au fost suflete tari și fericite. Aceste suflete împreună cu Sf. Pavel

și sf. Francisc de Assisi împreună cântă și se laudă în suferințe, în mizerie și în luptă. Lor nu le impune mărirea împăraților, sufletele lor nu se pleacă în fața puterii lumesti. Întru ispitele cele mai grele ale trupului, între atacurile cele mai sălbătice ale sângelui ei privesc senin spre albastrul cerului și nu încetează a zice: pentru mai mare m'am născut! Trăiască Hristos, regele sufletului meu! Și au biruit. Au devenit martiri, au devenit fecioare sfinte, au devenit cetățenii raiului.

Aceasta conștiință de fiu al lui Dumnezeu a scăzut mult în urma împrejurărilor schimbate. Cultura noastră mai recentă a devenit în bună parte materială, care desconsideră înaintarea sufletească, și tot ce este lăuntric și dumnezeiesc. Totuși aceasta conștiință trebuie retrostat pe scaunul său de stăpân, dacă vrem, ca oamenii inconștienți să se prețuiască din nou la valoarea lor reală și să se cugete mai mult la suflet. Copiii împăraților nu stau în praf drumului și nu se întovărășesc cu copiii murdari ai străzilor. Dacă omul modern va sosi la

cunoștința adevărului, că el este chipul și asemănarea lui Dumnezeu, atunci nici el nu va mai cocheta cu păcatul și imoralitatea.

A doua trebuință a sufletelor mari este: independența și libertatea.

Să studiem pe Isus care intră în Ierusalim și vom recunoaște în El adevăratul suflet liber. Drumul lui este presărat cu flori, strigăte de Osanna răsună din toate părțile, e sărbătorit, lumea îl acoperă cu cinste și iubire, dar el nu se lasă influențat de aceste manifestații. El calcă sub picioarele Lui măriri, cinste, putere, popularitate și recunoștință. El a venit în lume, ca să mărturisească adevărul; pe El nimic și nime nu-l abate dela acest scop, fie că drumul Lui este împodobit cu palmieri, fie că crucea cea grea i se pune pe umeri.

De suflete asemănătoare avem nevoie. Suflete libere, independente.

Câte cătușe poartă omul modern, care nu-l are în sufletul său pe Hristos. Pornirile puternice ale trupului și sângelui îl orbesc, păcatul îl vede în vraja frumuseții, necredinții îi pune numele de slăbiciune omenească și sufletul lui geme sub povara patimilor eliberate.

E adevărat, că și natura sensibilă e parte integrantă a ființei noastre, nu o putem nimici. Dar e suflet slugarnic acela, care lasă, ca aceste simțuri să ocupe locul principal în viață să stăpânească. Ele sunt create de servitoare, nu de regină poruncitoare. Deci trebuie ca să ser-

Ordinea serviciilor divine la biserica și capelele din parohiile din Sighet, în săptămâna patimilor.

Luni: la orele 7 și 8 sf. Liturghie

Marti: " " " "

Miercuri: " " " "

Joi: " " " "

} Peste toată săptămâna dela orele 7 mărturisiri.

Joi la orele 6 seara citirea patimilor Domnului nostru Isus Hristos în biserică și în capela din parohia II.

Vineri orele 8 dim. orele canonică în biserică, la orele 5 seara prohodul Domnului Nostru Isus Hristos în biserică.

Sâmbătă la orele 7 și 8 liturghie în Biserică.

Duminică, luminata zi a învierii, la orele trei dim. solemnitatea învierii Domnului în biserică și în capela din suburbia Cămara; sfințirea Păștilor în ambele locuri. La orele 5 slujba învierii, liturghie și sfințirea Păști'or la capela din parohia II.

La orele 7 slujba învierii și sfințirea păștilor la capela din inchisoare.

La orele 7^{3/4} sfințirea păștilor la spital.

La orele 8 liturghie în biserică, apoi sfințirea păștilor.

La orele 9 liturghie solemnă în biserică apoi sfințirea păștilor.

La orele 4 d. m. Vecernia solemnă în biserică.

Luni, Marti: liturghiile, utrenia și vecernia după obicei.

vească sufletului, să primească cu supunere ordinele și îndrumările lui.

Sufletul mare trebuie ca să fie liber, trebuie ca să lucreze după convingerile sale, după îndrumările conștiinței sale.

Impreună cu apostolii trebuie, ca să zică: Mai mult trebuie a asculta de Dumnezeu, decât de oameni... Nici interese, nici pierderi, nici umiliri nu trebuie ca să-l abată dela aceste principii.

Câștigată fiind în modul acesta lupta cea mare, mai rămâne, cu sufletul tare să se încoroneze de împărat, care ține cu tărie în mâinile sale sceptrul.

„Iată împăratul tău vine”: N'a ordonat nime locuitorilor Ierusalimului ca să iasă în întâmpinarea lui Isus. N'a aranjat nime splendida procesiune. Totuș ce însuflețire, ce supunere lăuntrică caracterizază masa mare din anturajul lui Isus. Spiritul lui Isus domnește asupra sufletelor și stărnește necesar aceia cinste, admirare și supunere.

Rege și Domnitor este fiecare persoană formată în școala lui Isus. E rege în rândul întâi în propria sa împărăție, în lumea lăuntrică a sufletului. Ține cu mână de fer frâna simțimentelor, dorințelor, pasiunilor și tuturor facultăților

canului, că nu se identifică cu direcția ateistă și comunistă a Mexicului, ci se declară și pe mai departe ca făcând parte din împărăția lui Hristos, și voește să rămână ca fiu credincios al bisericii catolice. Senatul a votat propunerea cu unanimitate, în înțelesul căruia a dat mandat guvernului, ca să facă mărturisirea de credință sfântului Părinte. La ședința a participat și Generalul Batusta, președintele republicii.

Ministrul afacerilor streine englez Lordul Halifax ar fi devenit preot ... Lordul Halifax ministrul afacerilor străine și purtător de cuvânt în biserica anglicană spre catolizare. Se spune despre dânsul că ar fi devenit preot, dacă nu era cel dintâi născut în familie. În tot cazul este un om de adâncă religiozitate. Este cunoscut, că a fost Vice-regele Indiilor, cel mai înalt post în imperiul britanic.

Când era chemat la acest post, tatăl lui la dus în biserică, să se roage și numai așa a luat hotărârea.

Solemnitățile primirei în Indii, ce cădeau chiar pe o Vineri mare, erau întrerupte, ca să participe la serviciul religios. Era un act care, stârnea enormă senzație în Indii.

Rostul vieții omenesti — spune el într'o predică din anul trecut, ținută într'o biserică din Londra, devenise cunoscut (ce poate face un mirean în biserica anglicană), — este, ca să devină catolic și așa mai asemănător dumnezeirei.

Tatăl ministrului Halifax care a murit în vârsta de 94 ani în

1934 era conducătorul mișcării de „propiere și unire a bisericii anglicane, cu cea catolică. El a inițiat în 1921 acele conferințe renumite din Malines între teologii catolici și anglicani.

Serbarea Congregației Mariane

În 10 Aprilie s'a ținut festivalul religios al „Congregației Mariane” de pe lângă liceul de fete „Domnița Ileana” din Sighet. Pentru elevi, s'a dat aceeași serbare în 8 Aprilie, Vineri, dela ora 17.

În ambele zile, sala festivă a liceului a fost plină. Duminică un public select a ținut să asiste la acest festival religios, care a avut un program distinct, executat ireproșabil. Din toată ținuta a elevelor s'a putut constata buna educație morală religioasă ce se dă în cadrul susmenționatei congregațiuni. Vorbirea de deschidere a dsoarei Elisabeta Dan, diriginta congregațiunii a arătat rostul superior ce-l are aceasta societate. Două coruri religioase au fost înălțătoare. Recitările de: Silvia Doros, Dan Olga și Ana Maria Berinde au stors aplauzele binemeritate. Solo: „Ave Maria” de Maria Magdalena Dan, a fost atât de emoționantă, încât a stors lacrimi din ochii bunilor credincioși. Tablourile vii: „Maria înconjurată de îngeri”, „Rugăciunea înaintea altarului”, „Îngerul păzitor

lângă o elevă”, „Isus în grădina Maslinilor în Joia Mare” și „Răstignirea lui Ius”, atât de mult au plăcut și impresionat încât tăcerea mormântală a stăpânit întreaga sală ca apoi să se erupă prin aplauze îndelung repetate.

Partea a II a festivalului a fost piesa de „Zorila Bucureanu în 2 acte: „Fericirea plăcerilor ori a Faptelor bune” de un conținut adânc moral și educativ. S'au distins: elevele Halmagyi Iudita, Pop Olga și Melania Rîțiu.

În aranjarea acestei serbări partea leului o are Dsoara profesoară Anisia Pop conducătoarea secției artistice a congregației.

Priviți la Calvar.

A sosit săptămâna patimilor. Aruncați-vă privirea asupra muntelui, unde Hristos, Omul durerilor, nevinovatul Dumnezeu-Om răstignit pe cruce între doi tâlhari, se luptă cu chinurile agoniei.

Observați, că acest tablou simbolizază oarecumva omenirea suferindă? Între noi sunt mulți, cari deși sunt curați la inimă, nevinovați, totuși sunt cași răstigniți; dar nu se revoltă, ci cu abnegație adevărat creștinească poartă sufe-

și le câruieste pe toate potrivit scopului înalt.

Dar cu o lume atât de restrânsă nu se indetulește. Valurile puterii sale trec și asupra celor din apropierea sa. Cucește sufletele din apropiere. Sfinții cei mari au cucerit țări întregi și au pus în mișcare cu ideile lor societatea întreagă. Sufletul mare, creștinul virtuos, dacă nu învață pe nime, dacă nu își deschide gura, totuși conduce pe mulți.

Cine dă pildă altora, șede pe tron împărătesc mulți privesc la el și el domnește asupra sufletelor.

Aceasta mărire cere dela noi Hristos. Suntem fiii lui Dumnezeu, trebuie să fim desăvârșiți.

Evenimentele intrării în Ierusalim să ne indemne la convingerea, că El este singurul și veșnicul ideal pentru toate sufletele dornice de o viață superioară.

Mărturiile de credință a statului Cuban (America).

Istoricii mari și învățații zilelor noastre recunosc deja pe față că în dezvoltarea vieții sufletești începând cu secolul în care ne găsim, s'a produs o schimbare radicală. Anume până la aceasta dată a succes a sădi necredința nu numai în sufletele învățaților și a conducătorilor de popoare ci și în mijlocul poporului însuși. Putem spune cu drept cuvânt că ultima etapă a lățirii necredinței, a fost ateismul militant și agresiv. Dezvoltarea acestei orientări a luat astăzi o altă direcție.

Inceputul acestui secol este caracterizat prin întoarcerea la credință a oamenilor mari.

Mari episcopi, savanți mari, scriitori și artiști mari, politicieni se înșirue între cei reînțorși la credință. Inșă aceștia încă sunt puțini la număr. Se poate spune că reînțorcerea păturilor largi ale popoarelor numai după

aceasta începe. Situația de acum începe a se limpezi.

Este curios, însă adevărat, că în însăși Rusia Sovietică situația se dezvoltă prielnic în privința lățirii credinței!

Acel popor care este tirit cu atita răutate diabolică și silnicie în ororile ateismului, acel popor evoluiază spre evangheliizare.

Dacă Domnul Hristos ar umbla astăzi ca înainte cu 19 veacuri în mijlocul nostru, și acum ar putea să zică: „holdele sunt gata spre seceriș”.

Pentru om este cu neputință să trăiască îndelungat fără Dumnezeu, mai ales dacă acest Dumnezeu a fost cu silnicie luat dela el.

Astăzi putem vedea deja în multe locuri șemnele prevestitoare ale acestei reveniri. Dacă acest proces în unele locuri întâmpină greutăți și reclamă sfortări, aceasta este în firea lucrului.

În timpul din urmă s'a produs o astfel de manifestație între împrejurări înălțătoare, mărturisirea oficială de credință a unei țări și a conducătorilor ei!

E vorba de republica cubană;

Despre acel stat care este în vecinătate directă cu statul ateist și comunist mexican. Aceasta vecinătate a silit senatul cuban, ca să facă o mărturisire de credință pentru credința în Dumnezeu și religie.

La propunerea senatorului Leo Rogger senatul face oficial o mărturisire de credință, în care declară, că nu are nimic comun cu Mexico, și se declară atașat de împărăția lui Hristos. Senatul a votat cu unanimitate aceasta declarație și a hotărît trimiterea ei la sf. Părinte. La ședința senatului era prezent și Generalul Baturta, președintele republicei.

Este de o importanță covârșitoare o astfel de mărturisire publică pentru trezirea conștiinței noastre creștin—catolice. Nici Rusia, Nici Mexico, nici Spania nu pot întuneca seninătatea cerului credinței noastre, pentru că în partea cea laltă este mai multă lumină și succese promițătoare. Noi știm că nici porțile iadului nu vor birui împărăția lui Hristos.

Cine este atașat de aceasta împărăție, acela este în loc bun. Republica cubană și-a pus soarta în mâna cea mai bună, în mâna lui Dumnezeu.

Se comunică din Havana.

În ultima ședință a senatului unul dintre senatori Leo Rogger a înaintat o propunere ca statul să comunice oficial Vati-

rințele sufletești și trupești. Sunt și tâlhari de dreapta, cari nu sunt nevinovați, cari simțesc, că păcatele cele multe apasă greu asupra sufletului lor și chiar pentru aceasta poartă cu resignare crucea lor. Dar sunt și tâlhari de stânga, păătoasa lor conștiință îi chinuiește mereu, știu ei, că mulțimea păcatelor și răutatea lor, a provocat de mult mânia dumnezeiască, totuși nu se umilesc, ci se dedau la injurături și blesteme dure.

Căruia din aceste trei tipuri de suferinzi ne atașăm? Nobila jertfă dumnezeiască și tâlharul de dreapta nu poate să nu ne fie simpatici. De vreme ce nu putem fi atât de nevinovați, cași Isus, nu ne rămâne alta cale, decât cea arătată de tâlharul de dreapta.

Să iubim crucea, căci ea ne mântuiește.

Golgota.

Implântat pe vârful Golgotei biruitor stă simbolul iubirii și moralei creștinești: Crucea. De pe lemn curge sângele cald al Mântuitorului, ca să spele păcatele omenirii. Tragedia mântuirii face ca să se cutremure lumea întreagă. Soarele strălu-

citor își ascunde fața sa inourată, luna blândă se întunecă pământul se clatină, pomii de masline din grădina Getsimani trist se apleacă, florile ofilite se indoaie, amuțește chiar și cântul păsărilor — plâng, jelesc toate.

Dar omul, omul ce face? Stă și el sub lemnul crucii. Ură nebună cuprinde cu furie inima lui: lui nu îi trebuiește mântuire, păcat îi trebuiește, nu virtute, vrea să se lupte, nu vrea să iubească. Totuși, prin cine am devenit, fiii morții? Cine altul, decât omul. Cine a făcut, ca să vină asupra noastră mânia lui Dumnezeu, cine ne-a mântuit în mizeria și nefericirea cea mai neagră, cine ne-a dejosit la rușinea infamiei? Tot omul. Și atunci, când mila nesfârșită a lui Dumnezeu ne-a trimis pe unul născut Fiul său, ca să restabilească în suflete asemănarea și chipul lui Dumnezeu, omul nebun aruncă mînușă în în fața lui Dumnezeu: luptă vreau, nu iubire.

Totuși Dumnezeu a primit jertfa crucii pentru păcatele noastre.

Tragedia omului începe acolo, când omul a scuturat jugul dulce al Domnului și a luat asupra sa sarcina păcatelor. Atunci, când a plecat de acasă, pe aceia cale tristă, care l-a adus la valăul porcilor. Atâta vătămare adusă lui Dumnezeu cerea satisfacție. Căci acel Dumnezeu, care își înfăptuiește în timp planurile sale veșnice, nu poate ca să privească cu indiferență, dacă făptura sa îl atacă și incurcă ițele hotărârilor sale veșnice. Tot ce poate face se resumă la aceste două; sau îl lapădă, cași pe Lucifer, sau îl răscumpără.

Iubirea dumnezeiască a dictat a doua modalitate. Cunoaștem istoria răscumpărării. Omul

însărcinat cu marea păcatului și mizeriei, rățăcea pe căile răutății. A fost asemenea bolnavului, pe care propriul său păcat l-a adus în starea-i nefericită, a zăcut însângerat și neputincios pe marginea drumului. Au venit întemeietorii de religii și filosofi, au încercat, ca să scoată pe sărmanul om din mizeria grozavă, credeau ei, că-l vor putea ridica din statul suferinței, dar în zădar. Mizeria păcatului, chinurile conștiinței, durerea vieții, monstrul morții gemea, plângea, implora timp de mii de ani: *Vino ingerul legii și adune pacea, vino Mântuitorule atât de dorit.* „Samarineanul milostiv” s’a îndurat în sfârșit și a venit și a zis: *iată viu.* S’a pogorât din ceruri, a rupt documentul datoriei noastre; s’a dat spre moarte pentru noi, pentru că așa a cerut dreptatea dumnezeiască.

Judecata noastră sănătoasă ne spune, că Isus întru adevăr ne-a răscumpărat de blestemul păcatului, doar El a deținut toate cele necesare pentru de a ne putea mântui: *El a avut putere pentru aceasta, căci a fost Dumnezeu; dragostea nesfârșită, căci nu este mai mare dragoste, decât aceea, când cineva își dă viața pentru prietenii săi; mărimea durerii, care a ajuns la culme când a strigat: Dumnezeule, Dumnezeule, pentru ce mai lăsat...* Aceste câteva reflexii să ne întărească în credință, că suntem răscumpărați.

Așa dar înțelegem calea crucii și jertfa de pe cruce! „*Iată omul*” a zis judecătorul roman, fără ca să înțeleagă rostul adânc al acestor cuvinte. El numai milă a cerșit pentru Acela pe care îl socotea nevinovat, mila turmei turbate, de aceea L a pus în fața ei, rupt, rănit, însângerat și a vorbit la inima lor: vedeți pe

acest om necăjit, chinuit —Iată Omul—! a fost om bun, a iubit a făcut mai bine, iubiți-L și voi sau cel puțin compătimiți-L! Sărmane Pilat, amar te-ai îngelat.

Cuvintele: *iată Omul* sunt și cuvintele Tatălui ceresc, care zice păcătosului: *Iată vam dat vouă un Hristos, care nu se cruță ci se dă pentru voi până la ultima picătură de sânge. Iată Omul* mai sunt și cuvintele Mântuitorului, pe care Il doare nepăsarea sufletelor, Il doare, că deși atâta jertfă s'a făcut, totuși atâtea sufletele se pierd. „Omul durerilor” se postează în fața omului pierdut și îi zice: *Omule* Eu te voi răscumpăra. Să mă acopere cu toată greutatea lui fanatismul tumultului, viclenia farizeilor, lașitatea lui Petru, slăbiciunea lui Pilat, ironia lui Irod, disperarea tălharului! să fie ce va fi—jurământ călcat, nevinovăție căzută, prietenie trădată, credință ocărâtă, virtute ridiculizată—iau eu asupra mea toată răspunderea; *pentru că a venit Fiul Omului, să caute pe cel ce era pierdut.* Și atunci când toate le-a luat asupra sa, lumea s'a întunecat, a jelit, vrând ca se învedereze, că ce întunecime a sufletelor a trebuit, ca Mântuitorul să moară pe cruce? S'au poate și pentru aceea s'a făcut noaptea, ca Isus să-și ros-

tească ultima sa rugăciune de seară ca atât mai puternic să răsunе acel: *I-mi e sete.* I-mi e sete după suflete, după viață, după lume. „I-mi e sete” după îndurare, credință, nădejde, iubire, însetoșez, ca ei să devină fiii lui Dumnezeu.

De pe Golgota lumină ni se arată. Acum înțelegem, pentru ce stă crucea în vederea lumii senzuale, în vederea lumii suferinde de beția desfrâului! Acum știm, pentru ce stă lângă drumurile pline de alunecături ale păcatului, pe care o lume cu ochii ieșiți din orbite, cu piepturi șuerătoare aleargă tușind către stricăciune. Acum înțelegem, pentru ce împodobește crucea coroanele împăraților și păreții colibelor. Pentru că Isus se pogoară de pe Cruce și pleacă în lumea inconștientă, pentru care a murit. Trece pe lângă școli, teatre, restaurante, spitale, sanatorii, clinici, case de nebuni, privește înăuntru și vede că acolo ce este; se cutremură și plânge, cași oarecândva lângă zidurile Ierusalimului.

Intră în sanctuarul familiar, trece peste parchete și peste dușumele de lut călcat, în toate locurile își atarnă chipul capului său încununat cu spini. Ranele purulente ale lumii în putrefacție le acopere cu ranele sale; comprese reci pune pe cepul tinerimei înfierbântate; și tuturor le zice: *voi, cari treceți pe drum, priviți la mine.*

Misiuni sfinte.

Cu ocazia postului mare în mai multe parohii din dieceză s'au ținut misiuni sfinte. Mai ales județul Maramureș a avut marele dar, de a se înbăia în aceasta minunată baie sufletească. În mai multe parohii ele au fost conduse de Preacuviosul Leo Manu, iar la Bârsana de Reverendismul Ludovic Vida președintele Reuniunii de Misiuni. Aici s'au înregistrat 1200 de cuminicări. În alte părți ale diecezei misiunile sunt în toi. La cele din Moșira și Săsari, din districtul Băii-Mari, s'au cuminecat 1470 de suflete. Numai aceste cifre arată, că recolta misiunilor din postul mare va fi peste așteptări. Așa și trebuie. Doar e timpul suprem ca să ne înarmăm cu armamentul cel mai puternic, cu darul cel sfințitor.

NUMIRI. Onoratul Petru Pop din Nănești a fost numit la parohia vacantă Cavnicul de sus. În locul lui a fost numit la Nănești fostul catehet dela școala primare din Sighet, On. Aurel Setel. Părintele Petru Pop, care cu o râvnă aproape supraomenească a lucrat pentru terminarea clădirii bisericii din Nănești, pe care a pus-o sub acoperiș, a părăsit parohia în regretele unanime ale credincioșilor.

Noului preot îi dorim putere dela bunul Dumnezeu de a munci cu rod pentru înaintarea sfintei noastre biserici

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

17—23 Aprilie 1938.

17. Dumineca Floriilor

Ap. Filip 4, 4—9. Evg. Ioan 12, 1—18.

18. Luni P. Ioan

19. Marți M. Pafnutie

20. Mercuri C. Teodor Trichina

21. Joi Joia mare

22. Vinerea Patimilor

23. Sâmbăta mare și pomen. sf.

M. Gheorghe † 303.

TROPAR VERS 4. Ca un mântuitor al celor robiți și folositor al celor săraci, dator al celor neputincioși, apărător al împăraților, purtătorul de biruință, mare Martir George roagă pe Dumnezeu, să ne mântuiască sufletele noastre.

Fraților!

Bucurați-vă pururea întru Domnul, și iarăși zic: bucurați-vă. Blandețele voastre să fie știute tuturor oamenilor: Domnul aproape este. De nimica să nu vă grijiți, ci în toată ruga și rugăciunea cererile voastre cu mulțumită să fie arătate la Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește toată mintea, va păzi inimile voastre și cugetele voastre în Hristos Isus. De altfel frații mei, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt iubite, câte sunt de laudă, acestea să le gândiți. Cele ce ați învățat, și ați primit, și ați auzit, și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.

Sf. Ap. Pavel către Filipeni c. 4, 4—9.